

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ

โดยใช้สื่อ แบบสาธิต ของนักศึกษาระดับ ปวส.2

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

โดย

นายสุรศักดิ์ คุณดิกลสิทธิ์โรดม

สาขาวิชา พื้นฐานทั่วไป

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัยเรื่อง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ โดยใช้สื่อ แบบสาธิต แก้ไขปัญหาต่อการเรียนและหลังการเรียน ลีลาศ ของนักศึกษาระดับ ปวส.2 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ห้อง 4 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการในเรื่อง สาธิตการลีลาศ
ผู้วิจัย	นายสุรศักดิ์ คุณคิดกลีโรดม
สาขาวิชา	พื้นฐานทั่วไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการ พัฒนาบุคลิกภาพเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) โดยใช้ แบบสาธิต การลีลาศ ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปวส.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวินิจฉัยวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการแขวงบางนากรุงเทพมหานครปี การศึกษา 2561 จำนวน 20 คน จากนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่สอน ทั้งหมด จำนวน 500 คน ซึ่งได้มาจากวิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมแก้ไขปัญหาคารลีลาเบื้องต้นช้ากว่าปกติ โดยการสอนแบบสาธิต โดย ผู้สอนได้ทำเป็นปัจจุบัน

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาข้อตกลงการ เสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ของนักศึกษาระดับ ปวช.2/4 สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2561 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ จำนวน 20 คนผลปรากฏว่า ก่อนที่จะมี สัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกแล้ว

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก อาจารย์สมพล สุวรรณ อาจารย์กันตชาติ ที่ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ ให้ความรู้ ความคิด ให้คำแนะนำ คำปรึกษาตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆเป็นอย่างดี จนการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์

นายสุรศักดิ์ คุณดิลกสิโรดม

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญตาราง	ค
สารบัญภาพ	ง
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	1
สมมติฐานของการวิจัย	1
ขอบเขตการวิจัย	1
นิยามศัพท์เฉพาะ	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	19
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	19
เครื่องมือในการวิจัย	19
การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
การวิเคราะห์ข้อมูล	20
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	25
สรุปผลการวิจัย	26
อภิปรายผล	26
ข้อเสนอแนะ	26
ภาคผนวก.....	28
ตัวอย่างแบบสอบถาม	29
บรรณานุกรม	30
ประวัติผู้วิจัย.....	32

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

พลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตทางสุขภาพและสมรรถภาพ รวมทั้งเป็นเป็นการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมออกกำลังกายที่ถูกต้อง การสร้างให้คนรู้จักวิธีการส่งเสริมสุขภาพ เพื่อเป็นความยืนยาวของชีวิตและกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

วิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส) พุทธศักราช 2557 ของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นกิตติมประเภทหนึ่งที่มีกิจกรรมการออกกำลังกายในการเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้เกิดความสมบูรณ์แข็งแรงของระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาท ระบบหายใจ ระบบไหลเวียนเลือด และระบบต่างๆในร่างกาย อีกทั้งยังมีประโยชน์ต่อรูปร่างสัดส่วนของร่างกายทำให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักมารยาททางสังคมลีลาศ รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีส่วนช่วยพัฒนาสังคมได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการแก้ปัญหาให้นักศึกษาขาดทักษะในการเรียนวิชาลีลาศ เพื่อที่จะเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนในวิชาลีลาศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักศึกษาที่ไม่เข้าในสเตปการเคลื่อนที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. เพื่อแก้ไขปัญหาการการปฏิบัติการเคลื่อนที่สเตปเท้าเข้าจังหวะเพลงลีลาศ
3. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆในการลีลาศถูกต้อง
4. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำแนวความคิดในการลีลาศมาปรับใช้กับตัวเองและสังคมได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 500 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2561 ห้อง 4 จำนวน 31 คน

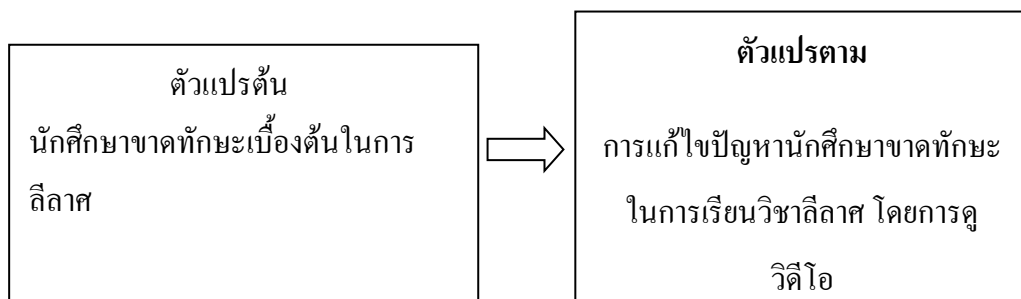
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การแก้ไขปัญหา คือแนวทางที่เป็นระบบในการ แก้ไขปัญหา
2. ลีลาศหมายถึง การเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะท่าทำนองของคนตรีซึ่งมีลวดลายการเดินที่มีรูปแบบเฉพาะตัว และมีลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบวิธีการแก้ปัญหานักศึกษาที่ไม่เข้าในสเตปการเคลื่อนที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. สามารถนำความรู้หรือผลวิจัยที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ไปประโยชน์เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหานักศึกษาขาดทักษะในการเคลื่อนที่ลีลาศ ได้ถูกต้อง
3. นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปวางแผนประยุกต์ใช้พัฒนาพฤติกรรมนักที่ขาดทักษะในการเคลื่อนที่สเตปทำให้เข้ากับเพลงลีลาศได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การแก้ไขพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนไม่ตรงต่อเวลา โดยใช้สัญญาการเรียน ของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พนิชยการ ผู้วิจัยได้ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำ วิจัย ดังนี้

1. ทักษะการแก้ไขปัญหา
2. ความหมายของการลีลาศ
3. ความมุ่งหมายของการลีลาศ
4. ประเภทของการลีลาศ
5. ความสำคัญของการลีลาศ
6. ประโยชน์ของการลีลาศ

1. ความหมายของทักษะการแก้ปัญหา

มิลเลอร์ (Miller. 1998) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหาว่าหมายถึงความสามารถในการคิดอย่างเป็นนามธรรมที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาการวางแผนในอนาคตและการมองหาความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหาว่าหมายถึงการใช้ประสบการณ์ที่ค้นพบด้วยตนเองที่เกิดจากการสังเกตการเก็บข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูลการตีความและการสรุปความเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

กรมควบคุมโรค (2546) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาคือความสามารถในการคิดหาทางเลือกเพื่อแก้ปัญหาให้ดีที่สุดและเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด

ประเสริฐตันสกุล (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์การประดิษฐ์คำตอบการพิจารณาผลพวงและค้นหาวิธีการที่เหมาะสม

กองสุขศึกษา (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาเป็นความสามารถของบุคคลในการแก้ปัญหาที่เกิดจากความตึงเครียดทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

มณฑารธรรมบุษย์ (2551) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการรู้จักขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นในยามจำเป็นรู้จักพัฒนาและประเมินทางเลือกในการแก้ปัญหาสามารถหาทางแก้ปัญหาและวางแผนแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง

สรุปทักษะการแก้ปัญหาหมายถึงความสามารถในการใช้ประสบการณ์กำหนดทางเลือกเพื่อจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับตนเองที่สุด

แนวทางการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา

ปัญหาเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นได้กับมนุษย์ทุกคนและการแก้ปัญหาก็เป็นทักษะที่เป็นประโยชน์สำหรับการเผชิญกับความยุ่งยากของปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างไรก็ตามการขาดทักษะของการแก้ปัญหาหรือความสามารถในการแก้ปัญหาก็มีความสัมพันธ์กับปัญหาทางด้านจิตใจที่มากมายไม่ว่าจะเป็นเด็กและผู้ใหญ่รวมถึงอาการของความซึมเศร้าและความยุ่งยากในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลด้วยในแนวคิดหลักการของการบำบัดเชิงพฤติกรรมนั้นทักษะการแก้ปัญหาก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการกับปัญหาต่างๆของบุคคลได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความเครียดปัญหาความวิตกกังวลปัญหาด้านความโกรธปัญหาการควบคุมตนเองและการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมตลอดจนการปรับตัวทางสังคม (Spiegler;&Guevremont. 1998)ซึ่งเกรซ (Race. 1994) ได้เสนอแนวคิดของการแก้ปัญหาเมื่อบุคคลเผชิญกับปัญหาไว้ดังนี้

1. ยอมรับว่าคุณมีปัญหา (Accept that you may have a problem) เพื่อเป็นการช่วยให้บุคคลไม่ต้องมองว่าจะเกิดปัญหาภัยกับตนเองและจะได้ไม่เสียเวลากับการที่จะกล่าวโทษตนเองและบุคคลอื่นๆ
2. บอกให้ได้ว่าปัญหาของคุณคืออะไร (What the problem is) เพื่อทำความเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นปัญหาและทำให้คุณไม่สบายใจ
3. ลองมองหาบุคคลที่คุณสามารถจะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของคุณได้ (Talk about your problem to someone) การมองหาบุคคลที่จะพูดคุยในปัญหาของเรานั้นควรเป็นบุคคลที่คุณสามารถไว้วางใจได้
4. หาคำตอบว่าทำไมจึงเกิดปัญหาขึ้น (Work out why the problem arose) วิธีนี้อาจจะไม่ได้ช่วยในการแก้ปัญหของคุณในปัจจุบันมากนักแต่เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบนี้กับคุณอีกในอนาคต
5. ปรึกษามิตรคนอื่นโดยการบอกถึงแผนการแก้ปัญหของคุณว่าเป็นอย่างไร (Tell someone what you are planning to do) ถ้าคุณไม่มั่นใจว่าวิธีการแก้ปัญหของคุณจะได้ผลหรือไม่ให้ลองปรึกษากับบุคคลอื่นคุณมั่นใจและไว้วางใจเพื่อบางทีอาจจะมิข้อเสนอแนะเพิ่มเติมประกอบกับเป็นการให้คุณได้ทบทวนแผนการแก้ปัญหของคุณด้วย
6. ดำเนินการตามแผนการแก้ปัญหา (Keep a log of what you do) สิ่งนี้จะช่วยให้คุณรู้สึกว่าคุณได้มีการปฏิบัติตามแผนของคุณเพื่อเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาคด้วย
7. ปรับมุมมองปัญหาว่าไม่ใช่อุปสรรคแต่เป็นโอกาสที่ทำให้คุณพัฒนาตนเอง (Regard each problem as an opportunity to grow) เมื่อคุณรู้สึกเป็นทุกข์กับปัญหาให้ลองปรับมุมมองใหม่ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในการพัฒนาให้ตัวเองมีทักษะเพิ่มความสามารถกับตนเองสำหรับขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการ

แก้ปัญหาโคโคนิวและเครสเนอร์ (O' Donohue ;Krasner)ได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาออกเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การทำความเข้าใจในปัญหา (Problem orientation) ซึ่งเป็นการรับรู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้นและในการแก้ปัญหานั้นจะไม่เป็นการเสียเวลาหรือคุ้มค่ากับเวลาที่เสียไป

ขั้นที่ 2 การนิยามปัญหา (Problem definition) เป็นการรวบรวมข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นและความเข้าใจในปัญหานั้นๆว่าเป็นอย่างไรตลอดจนการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหาคือเป็นปัญหาจริง

ขั้นที่ 3 การนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการแก้ปัญหา (Generation of alternativesolutions)

ขั้นที่ 4 เป็นระดับวิธีการแก้ปัญหามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อาจเป็นการมองหาคำแนะนำเกี่ยวกับความคิดเห็นจากบุคคลต่างๆ

ขั้นที่ 5 การตัดสินใจ (Decision making) เป็นการเปรียบเทียบและตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาคือดีที่สุดเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาได้สำเร็จ

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติการและการตรวจสอบวิธีการแก้ปัญห (Solution implementation and verification) เป็นขั้นตอนการนำวิธีการแก้ปัญหาคือดีที่สุดเลือกแล้วไปใช้และพิจารณาถึงระดับของประสิทธิผลของวิธีการแก้ปัญหานั้นๆ

นอกจากนี้สไปเกลอร์และกัวเวมมونت (Spiegler, &Guevremont. 1998 : 346-355) ได้เสนอแนวคิดของกระบวนการพื้นฐานการแก้ปัญหาไว้ว่าประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆคือการยอมรับในปัญหาที่เกิดขึ้น การนิยามปัญหาและการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหาคือการนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการแก้ปัญหาคือตัดสินใจวิธีการแก้ปัญหาคือดีและเหมาะสมที่สุด

ความหมายของลีลาศ

ธรรมชาติของมนุษย์ไม่ว่าจะที่ไหนของโลกจะมีความรักในดนตรีเพราะต่างก็มีสัญชาตญาณในการแสดงออกมาโดยตามธรรมชาติ จะสังเกตได้ว่าแม้จะเล่นดนตรีเป็นหรือไม่เป็นเต้นรำเป็นหรือไม่เป็นก็ตามย่อมแสดงอาการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงดนตรีอาจจะเป็นการเคาะเท้ากับพื้นหรือไม่ก็เคาะนิ้วบนโต๊ะ ไปตามจังหวะของดนตรี เช่นเคาะกับการเต้นรำหรือการลีลาศเป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งของแนวทางการเข้าสังคมซึ่งเป็นที่ยอมรับในแต่ ละประเทศ ปัจจุบันเป็นงานรื่นเริงต่าง ๆ หรือการแข่งขันกีฬาแล้วแต่มีลีลาศเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านี้ประกอบอยู่ด้วย จึงนับได้ว่าการลีลาศมีความสำคัญในวงสังคมไม่น้อยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ดังนี้

การเต้นรำหมายถึงการเคลื่อนไปโดยมีระยะการก้าวตามกำหนดให้เข้าจังหวะดนตรีซึ่งเรียกว่าลีลาศ โดยปกติเป็นคู่ ชายหญิงวางเท้า

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2537 ให้ความหมายของการลีลาศไว้ดังนี้

ลีลาศ หมายถึง การจับคู่เต้นรำระหว่างหญิงชาย โดยการก้าวเท้าไปตามแบบที่กำหนดและตามจังหวะดนตรี

ฝ่ายวิชาการ กรมพลศึกษา ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศ หมายถึง การเต้นรำซึ่งหญิง และชายจับคู่เต้นไปตามจังหวะเสียงเพลง

ประพันธ์ศรี ไชยชนะใหญ่ ได้ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศหมายถึง กิจกรรมเข้าจังหวะเป็นแขนงหนึ่ง เป็นการเต้นรำที่แสดงออกอย่างมีศิลปะโดยใช้เสียงเพลงและดนตรีประกอบเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยมีลีลา และแบบการเต้นรำเฉพาะตัวของมันเองโดยมักจะมีให้เต้นในงานสังคมทั่วไป

วิรยา บุญชัย ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ว่า “เต้นรำก็คือการรวมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเข้าด้วยกันเป็นแบบของการเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะดนตรี”

บุญเลิศ กระบวนแสง ได้กล่าวไว้ว่า การเต้นรำพื้นเมืองของชาติต่าง ๆ ที่มีลักษณะต่างกันและดีเด่นมาประกอบกันและถ้าจัดในห้องที่มีพื้นที่กว้างเรียกการเต้นรำแบบบอลรูม (Ballroom) ในปัจจุบันคำว่า การเต้นรำแบบสังคัมกับการเต้นรำแบบบอลรูม มีความหมายอย่างเดียวกัน

รังสฤษฎ์บุญชอล (2541: 8 - 10) กล่าวว่า คำว่า “ลีลาศ” หรือ “เต้นลีลาศ” มีความหมายเหมือนกัน ตามพจนานุกรมฉบับปีพุทธศักราช 2525 ได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ “ลีลาศ” เป็นคำนามแปลว่า ท่าทางอันงาม การเอียงกราย เป็นกริยา แปลว่า เอียงกราย เดินนวยนาด ส่วนคำว่าเต้นรำจากพจนานุกรมฉบับเดียวกัน แปลว่า เคลื่อนที่ไปโดยมีระยะก้าวหน้าตามกำหนดให้เข้าจังหวะกับดนตรี ซึ่งเรียกว่า ลีลาศ โดยปกติเต้นเป็นคู่ชายหญิง ราเท้าที่ว่า คนไทยนิยมเรียกการลีลาศว่าเต้นรำมานานแล้ว คำว่าลีลาศตรงกับภาษาอังกฤษว่า โซเชียลแดนซ์ (Social Dance) บางประเทศในยุโรป และในประเทศอเมริกาเรียกการลีลาศ หรือเต้นรำบอลรูมแดนซ์ (Ballroom Dancing) ผู้บัญญัติศัพท์คำว่า “ลีลาศ” คือ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ (กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ เมื่อปี พ.ศ 2476)

ความมุ่งหมายของการลีลาศ

1. เพื่อให้รู้จักหลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนทิศทางการลีลาศ
2. เพื่อให้สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ท่าทางถูกต้อง ตามแบบและเข้ากับจังหวะได้ดี
3. เพื่อให้รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในการลีลาศ
4. เพื่อมีมนุษยสัมพันธ์ เข้ากับสังคัมได้
5. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหมู่คณะ
6. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด

7. เพื่อเป็นการออกกกำลังกาย

รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2542: 9) กล่าวว่า เพื่อให้เรียนรู้หลักเบื้องต้นได้ ทำทางที่ถูกต้องตามแบบ และเข้าจังหวะดนตรีได้ดี รวมถึงให้รู้จักวิธีการของการลีลาศ ตลอดจนมารยาทต่าง ๆ ในการลีลาศอีกด้วย

พิชิต ภูตจนทร์ (2549: 2) กล่าวไว้เฉพาะกีฬาลีลาศว่า เพื่อให้เรียนรู้หลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนทิศทางการลีลาศและเพื่อให้สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ ทำทางถูกต้องตามแบบและเดินลงกับจังหวะดนตรี ความมุ่งหมายของการลีลาศสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้รู้จักหลักการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การจับคู่ การเดินการเคลื่อนที่ไปตามทิศทางการลีลาศ
2. เพื่อสามารถปฏิบัติรูปแบบทักษะเบื้องต้นในการลีลาศให้เข้ากับจังหวะของดนตรีได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
4. เพื่อให้มีมนุษยสัมพันธ์อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
5. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
6. เพื่อเป็นการออกกกำลังกายเพื่อสุขภาพ
7. เพื่อรู้จักวิธีการเข้าสังคมในงานเลี้ยงงานสังสรรค์
8. เพื่อให้รู้จักวิธีการปฏิบัติตนในการลีลาศได้อย่างถูกต้อง

ประเภทของการลีลาศ

สภาลีลาศระหว่างชาติ International Council of Ballroom Dancing : I. C .B. D. ได้รวบรวมประเภทของการลีลาศ โดยจัดระเบียบชื่อจังหวะและท่าเต้นรำไว้ และได้แบ่งการลีลาศออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom)
2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American)

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2542: 48 – 49) ได้สรุปจังหวะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom) การลีลาศแบบนี้จะมีลักษณะการเต้นและท่วงท่าของดนตรีที่เต็มไปด้วยความสุภาพ นุ่มนวล อ่อนหวาน สง่างามและเรียบง่าย ลำตัวของผู้ลีลาศจะตั้งตรง ผึ่งผาย ขณะก้าวเท้านิยมลากเท้าสัมผัสไปกับพื้น จังหวะที่จัดอยู่ในการเต้นรำนี้มี 5 จังหวะ คือ

1. ควิกสเตป (Quick Step)
2. วอลซ์ (Waltz)

3. ควิกวอลซ์หรือ เวียนนิสวอลซ์ (Quick Waltz or Viennese Waltz)

4. สโลว์ฟอกซ์ทรอท (Slow Foxtrot)

5. แทงโก (Tango)

2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) การลีลาศแบบนี้ จะมีลักษณะการเต้น ที่คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าประเภทบอลรูม ส่วนใหญ่จะใช้สะโพก เอว เข่า และข้อเท้าเป็นสำคัญ ท่วงทำนองดนตรีและจังหวะจะเร้าใจและสนุกสนานร่าเริงจังหวะที่จัดอยู่ในการเต้นรำประเภทนี้มี 5 จังหวะคือ

1.1 คิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)

1.2 ชา ชา ชา (Cha Cha Cha)

1.3 แซมบ้า (Samba)

1.4 ไจฟ์ (Jive)

1.5 พาโซ – โดเบิล (Paso Doble)

การลีลาศในประเทศไทยยังมีจังหวะใช้เต้นรำที่จัดอยู่ในจังหวะเบ็ดเตล็ด (Pop or Social Dance) และนิยมใช้ในการลีลาศกันได้แก่ จังหวะบีกิน (Beguine) อเมริกันรัมบ้า (American Rumba) กัวราชา (Guaracha) ออฟบีท (Off-beat) ตะลุงเทมโป (Taloong Tempo) และ ร็อกแอนด์โรล (Rock and Roll)

สิทธิชัย ปรียาดารา (2539: 8 - 9) ได้กล่าวถึงต้นแบบของการลีลาศมาตรฐานสากลมาจากประเทศอังกฤษ โดยรวบรวมการเต้นรำจากประเทศต่าง ๆ เข้ามาดัดแปลงแก้ไขให้เป็นมาตรฐาน และสามารถแบ่งประเภทของการลีลาศได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) แบ่งออกได้เป็น 5 จังหวะดังนี้

1.1 จังหวะแซมบ้า (Samba) มาจากประเทศบราซิล

1.2 จังหวะชา ชา ชา (Cha Cha Cha) มาจากประเทศอเมริกา

1.3 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba) มาจากประเทศแอฟริกา

1.4 จังหวะพาโซ – โดเบิล (Paso Doble) มาจากประเทศสเปน

1.5 จังหวะไจฟ์ (Jive) มาจากประเทศอเมริกา.

2. ประเภทสแตนดาร์ดหรือบอลรูม (Ballroom) แบ่งออกเป็น 5 จังหวะคือ

2.1 จังหวะควิกสเตป (Quick Step) มาจากประเทศอังกฤษ

2.2 จังหวะวอลซ์ (Waltz) มาจากประเทศอังกฤษ

2.3 จังหวะเวียนนิสวอลซ์ (Viennese Waltz) มาจากประเทศออสเตรีย

2.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทรอท (Slow Foxtrot) มาจากประเทศแอฟริกา

2.5 จังหวะแทงโก้ (Tango) มาจากประศอาร์เจนตินา นอกจากนั้นยังได้จัดทำหลักสูตรขึ้น ซึ่งทั่วโลกยึดถือเป็นมาตรฐานเดียวกันมี 2 หลักสูตรได้แก่หลักสูตร I.S.T.D. (Imperial Society of Teacher of Dance) และหลักสูตร I.D.T.A. (Internationnal Dance Teachers Association) ซึ่งแต่ละจังหวะของการลีลาศ หลักสูตรได้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

ขั้นต้น Associate หรือ Bronz

ขั้นกลาง Licentiate หรือ Silver

ขั้นสูง Fellow หรือ Gold

ลีลาศที่กล่าวมาทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นมาตรฐานที่ใช้ในการแข่งขันกันทั่วโลก แต่ประเทศไทยเรายังมีจังหวะที่ใช้ลีลาศเพื่อสังคม ซึ่งเป็นการลีลาศแบบง่าย ๆ แต่ยังเป็นที่ยินยอมและยอมรับกันอยู่ที่ไม่ต้องอาศัยการใช้ทักษะขั้นสูง ตลอดจนไม่ต้องคำนึงถึงรูปแบบหรือลวดลายมากนัก สมเจตน์ สุขดี ได้กล่าวถึงการลีลาศที่นิยมของสังคมได้แก่จังหวะต่าง ๆ ดังนี้

1. จังหวะบิกนิก
2. จังหวะควิบันรัมบ้า
3. จังหวะกัวราชา
4. จังหวะตะลุงเทมโป
5. จังหวะอื่น ๆ

การลีลาศในรูปแบบที่เป็น มาตรฐานสากล ตามการพิจารณาของสหพันธ์ กีฬาลีลาศนานาชาติ (IDF) เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 2000 แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การลีลาศแบบมาตรฐาน (Standard Dance) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบบอลรูม (Ballroom Dancing) ได้แก่

- 1.1 จังหวะวอลซ์ (Waltz)
- 1.2 จังหวะควิกสเตป (Quick Step)
- 1.3 จังหวะแทงโก้ (Tango)
- 1.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทร็อต (Slow Foxtrot)
- 1.5 จังหวะเวียนนิสวอลซ์ (Viennese Waltz)

2. ลีลาศแบบละตินอเมริกัน (Latin American) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบละติน (Latin Dancing) ได้แก่

- 2.1 จังหวะ ชา ชา ชา (Cha Cha Cha)

2.2 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)

2.3 จังหวะไจฟ์ (Jive)

2.4 จังหวะแซมบ้า (Samba)

2.5 จังหวะพาโซ - โดเบิล (Paso Doble)

ความสำคัญของการลีลาศ

รังสฤษดิ์บุญชวล (2541: 11 - 13) ได้กล่าวว่า การลีลาศเป็นการออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ สามารถเข้าร่วมได้ทั้ง ชายและหญิงเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริม สร้าง บุคลิกลักษณะให้สง่างามในการเคลื่อนไหว

การลีลาศเป็นกิจกรรมสังคม ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก เป็นเครื่องมือทางสังคมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีชีวิตชีวา คลายความตึงเครียดทั้งร่างกาย และจิตใจได้ดีหรือจะใช้กิจกรรมนันทนาการก็ได้ อันจะทำให้เกิดความพึงพอใจขึ้นมา การลีลาศเป็นกิจกรรมเข้าจังหวะประเภทหนึ่งเป็นศิลปะของการเคลื่อนไหวร่างกายโดยเน้นการใช้เท้าเป็นหลัก ร่างกายส่วนอื่น ๆ เป็นเรื่องเคลื่อนไหวให้เข้าจังหวะดนตรี ทั้งนี้เพราะมนุษย์เปรียบใด ๆ ของมนุษย์ล้วนแต่ต้องอาศัยจังหวะมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ปัจจุบันการลีลาศได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น

ประโยชน์ของลีลาศ

ลีลาศเป็นการออกกำลังกายแบบแอโรบิก (Aerobic Exercise) อีกรูปแบบหนึ่งที่มีประโยชน์แก่ ผู้ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมลีลาศ ดังศาสตราจารย์โจเซฟ คู ล (Joseph Keul) เป็น นายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬา กล่าวไว้ว่า ทำให้ลดความตึงเครียดทางร่างกาย มีความอดทน ความเร็ว และมีการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วขึ้น ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง การทรงตัวที่ดีขึ้น ระบบหายใจ ระบบไหลเวียนโลหิตมีประสิทธิภาพดีขึ้น ช่วยชะลอความเสื่อมของอวัยวะและทำให้จิตใจแจ่มใสเบิกบานจะเห็นได้ว่าวิชาลีลาศ นอกจากจะช่วยผ่อนคลายความเครียดได้แล้วยังสามารถช่วยพัฒนาบุคลิกการให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์และแข็งแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สิ่งเหล่านี้ยังช่วยให้บุคคลมีสุขภาพที่ดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ จึงสรุปประโยชน์ของการลีลาศ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทางด้านร่างกาย การลีลาศเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วนไปตามจังหวะเสียงเพลง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ศีรษะ ลำตัว แขนและขา อย่างต่อเนื่อง คนที่เลือกกีฬาลีลาศเป็นกิจกรรมสำหรับการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นการสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีรูปร่างที่ได้สัดส่วนสง่างาม ระบบการไหลเวียนโลหิตและระบบการหายใจทำงานได้ดี ร่างกายมีสมรรถภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ สามารถสร้างเสริมภูมิคุ้มกันต่อโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ช่วยพัฒนาทางด้านอารมณ์และจิตใจ การลีลาศเป็นกิจกรรมออกกำลังกายที่ใช้จังหวะเสียงเพลงเป็นสื่อ ผู้เล่นจึงเกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน มีอารมณ์แจ่มใสและไม่เครียด ผู้ที่ฝึกการลีลาศในเวลาว่างนอกจากจะรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แล้ว ยังช่วยให้ตนเองมีโอกาสแสดงออกถึงความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์ เป็นอันที่จะแสดงความหวังและความรู้สึกตามจังหวะเสียงเพลง จึงเป็นการช่วยส่งเสริมสุขภาพทางด้านจิตใจและผ่อนคลายอารมณ์ จากความตึงเครียดจากงานในหน้าที่ประจำหรือปัญหาของครอบครัวได้

3. ช่วยพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะที่สำคัญของการลีลาศ คือการยืน การเดิน และการสร้างความสมดุลของร่างกายในขณะที่ยืนและเดิน คนที่ฝึกตามรูปแบบของการลีลาศอย่างถูกต้อง จึงมีลักษณะท่าทางในการยืนและการเดินที่สง่างามเป็นที่ประทับใจแก่ผู้คนที่พบเห็น สร้างความเชื่อมั่นในตนเองกล้าแสดงออกในกิจกรรมต่างๆ ทั้งดงาม เห็นได้ว่าการเดินลีลาศจะช่วยทั้งในเรื่องของรูปร่าง ทรวดทรง บุคลิกภาพ อารมณ์และจิตใจ ทำให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันโรคมากขึ้น ช่วยชะลอความแก่ ผิวหนังไม่ห่อ่นยาน ลดน้ำหนัก ลดไขมันส่วนเกินได้ มีระเบียบวินัย ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ยังช่วยให้มีสมาธิ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และช่วยให้สมองทำงานได้อย่างฉับไวมากขึ้น

พิชิต กุศลจันทร์ (2531: 3) ได้รวบรวมประโยชน์ของการลีลาศไว้ดังนี้คือ

1. ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. ช่วยให้มีบุคลิกภาพในด้านการเคลื่อนไหวสวยงามขึ้น
3. ช่วยให้คนกล้าแสดงออกในทางดีงาม เชื่อมั่นในตนเอง
4. ช่วยให้มีสัมพันธ์ไมตรีกว้างขวางขึ้น ช่วยให้เข้าสังคมได้ดี
5. ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและจิตใจ
6. เป็นกิจกรรมออกกำลังกาย ช่วยให้มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น
7. ช่วยจรรโลงวัฒนธรรมในทางที่ดีไม่ให้เสื่อมสูญ
8. ช่วยสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งก่อให้เกิดความพึงพอใจขึ้น
9. เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. ช่วยส่งเสริมสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจให้สมบูรณ์ อันจะทำให้ชีวิตยืนยาวและมีความสุข
11. เป็นกิจกรรมที่ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางกายทั้งยังช่วยเสริมสร้างทรวดทรง ท่าทางและมารยาทในสังคม ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองต่อคนหมู่มาก
12. เป็นกิจกรรมสื่อสัมพันธ์ของสังคมทั้งชายและหญิงเข้ารวมกันได้

สมชาย ศุกรสมิต (2536: 36) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของลีลาศ จะช่วยพัฒนาจิตใจและบุคลิกภาพดังนี้คือ

1. มีท่าทางทำขึ้นที่สง่างาม เพราะมีการจับคู่ที่ถูกต้อง
 2. ฝึกหัดการทรงตัว ท่าทางสวยงาม
 3. ฝึกให้รู้จักการวางน้ำหนักตัว เกลื่อน้ำหนักตัวและเท่าในแต่ละข้างทั้งการเดินและการอยู่กับที่
 4. ฝึกหัดให้มีการยืดตัวหรือย่อตัว ไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือการวางท่าทาง ที่ทำให้เกิดภาพที่สวยงาม
 5. ฝึกหัดให้มีการเลียตัว ไม่เลียหลักหรือเซ ในขณะที่หันหลัง โดยการเอนหรือเอียงตัวเข้าหาจุดศูนย์กลางของการเลี้ยวต่างๆ
 6. ฝึกหัดให้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างสง่างาม ด้วยการฝึกใช้เท้าให้ถูกต้อง หรือตอนเข่งปลายเท้าโดยให้
- เข้ากับดนตรี นอกจากฝึกร่างกายแล้ว ยังฝึกสมองและจิตใจอีก เช่น ใช้ลวดลาย และนำมาผูกเป็นชุดต่อไปหัดมาคิดรวบรวมผูกเป็นกลุ่ม จนถึงขั้นสูง คือนำเอาลวดลายวางให้ต่อเนื่อง ตั้งแต่ต้นให้คู่สวยงาม มีแนวความคิดที่ดี โดยพัฒนาให้ถูกหลักวิชาและสวยงาม
7. ฝึกหัดให้มีการแสดงอารมณ์ ความนึกคิดของจิตใจให้สอดคล้องกับลีลาของลวดลายที่ผสมผสาน สอดคล้องกับท่าทางทำนองของดนตรี เมื่อเปรียบเทียบกับกีฬาชนิดอื่นจะเห็นว่า ลีลาศเป็นกีฬาที่พัฒนาสุขภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ได้เป็นอย่างดี

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรมไมน์ (Romnie, 1974: 139 - 140) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น โดยการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยโคโรลาโด พบว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพมาจากบรรยากาศการสอนที่ดี แบ่งได้เป็น 6 ประเภทดังนี้

1. บุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับกระเฉง มีความกระตือรือร้น สนใจในวิชาที่สอน และเป็นคนมีอารมณ์ขัน
2. การจัดและเตรียมการสอน เช่น เตรียมการสอนเป็นอย่างดีชี้แจงให้ผู้เรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ
3. ผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตามสมควร ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว
4. การเสนอเนื้อหา เช่น อธิบายชัดเจน ตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดได้
5. การประเมินผล การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการเรียน เช่น เมื่อมีการทำรายงานหรือการสอบ เมื่อตรวจเสร็จแล้วผู้สอนจะต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียน และมีการชี้แจงด้วยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
6. การช่วยเหลือผู้เรียนเพิ่มเติม เช่น มีการจัดเวลาหรือสอนผู้เรียนเป็นกลุ่มพิเศษ

เรย์ (Rey. 1981: 2561 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีทั้งชายและหญิง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกและกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้นักศึกษาชายและหญิง จำนวน 424 คน ทาการทดสอบในสัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สองใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 375 คน ทดสอบผลการทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ Kneer มาทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดี และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ริคเช (Reche. 1991: 3046A) ได้ทาการศึกษาสมรรถภาพในการสอนของครูที่สอนการศึกษาผู้ใหญ่ ตามทัศนะของศึกษานิเทศก์และครูผู้สอนในประเทศเคนยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 328 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณสมบัติ และหน้าที่สำคัญในการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับครูจากการศึกษาพบว่า ลักษณะของครูที่สอนอย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีดังนี้

- 1) มีความรอบรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษา พัฒนาการของเด็ก การวางแผนโภชนาการการรักษาสุขภาพอนามัย และการเกษตรกรรมของครอบครัว
- 2) เก็บรักษาระเบียนสะสมของนักเรียนในชั้นเรียน
- 3) ต้องสร้างและใช้แผนการสอน
- 4) มีความมั่นใจในการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน
- 5) ตรงต่อเวลาในการสอน
- 6) สามารถทำงานร่วมกับผู้นำและทุกคนในชุมชน
- 7) มีความเข้าใจถึงความต้องการในการเรียนของผู้เรียน
- 8) สอนนักเรียนในระดับความสนใจ
- 9) ช่วยเหลือนักเรียนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน

แนนซี (Nancy. 1992: 3857 - A) ได้ทาการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครู พลศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ สํารวจความหมายของการนำหลักสูตรไปใช้ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษา วิธีการสอน ศึกษาดำเนินการโดย การสังเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน สนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ ด้วย เหตุผล ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ ในรายละเอียดของครูผู้ใช้ในหลักสูตรโดยตรง ผลการวิจัยสรุปได้ 2 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกที่เด่นชัด คือ ความภูมิใจ ความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจ และความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์ที่สุด ส่วนความสัมพันธ์นั้น เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนที่มีต่อหลักสูตรใหม่ กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ครูมี

ความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผลสะท้อนกลับ ต้องการให้ความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการที่ใช้หลักสูตร นอกจากนี้ ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ควรพึงเสียงครูบ้าง เพราะสิ่งที่ครูต้องการได้แก่การยอมรับนับถือ การมีอิสรภาพและเสรีภาพในการทำงาน ตลอดเวลาและการสนับสนุน

สแตนเลย์ (Stanley. 1994: 168) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการลีลาศ โครงสร้างทฤษฎีมีหลากหลายวัฒนธรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาสำรวจการสอนลีลาศในฐานะที่เป็นศิลปะ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาในสมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและยอมรับในสังคมอเมริกัน การลีลาศโดยการเรียนนี้อาศัยสัญชาตญาณที่ละเอียดอ่อน ในการเรียนรู้และพัฒนาความเข้าใจทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของผู้อื่น ตลอดจนของตนเอง การศึกษานี้มุ่งสำรวจวิธีการพัฒนาการขยายขอบเขตหลักสูตร การลีลาศแบบเก่าด้วยการใช้ประสบการณ์จากวัฒนธรรมต่างๆ และการวิจัยขนาดเดียวกัน เป็นการขยายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติความสวยงามของการลีลาศที่มีมาตั้งแต่เดิม การศึกษานี้จะทำการวิเคราะห์จากตำราที่เลือกแล้ว ด้านที่เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ ทฤษฎีบางอย่างเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม มีหลายรูปแบบและหลักความสวยงามที่มีอยู่ในลีลาศ ตลอดจนศิลปะที่สัมผัสได้ด้วยตา จะนำมาพิจารณาด้วยการพัฒนาและการอภิปรายเป็น โครงสร้างทางรูปแบบทฤษฎี เพื่อให้ได้หลักสูตรการลีลาศที่ครอบคลุมวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มความเข้าใจในความสวยงามของลีลาศรูปแบบต่างๆ โครงสร้างที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมการเรียนที่ระบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไปและการสำรวจที่ต้องอาศัยความร่วมมือทางด้านศิลปะจากผู้อื่นในโลกของลีลาศ และการลีลาศตามโรงละครในอเมริกาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาเหล่านี้ จะต้องทำความเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางแห่งความรู้ความเข้าใจตนเองต่อไป

เนื่องจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่จะสอนให้สำนักวัฒนธรรม โดยผ่านทางโครงการที่ต้องอาศัยความรู้สึก สติปัญญา และกระบวนการสร้างสมในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้นี้เหล่านั้นสามารถนำไปใช้เป็นตัวแบบการพิจารณาวิชาลีลาศ สำหรับมัธยมศึกษาและใช้เป็นวิธีการสอนที่พิสูจน์ได้ จึงนำเอาการลีลาศ 3 ชนิดมาสังเกตและวิเคราะห์อย่างละเอียดโดยใช้โครงสร้างเป็นตัวแบบการพิจารณาถึงความเข้าใจวัฒนธรรมและความรู้ เกี่ยวกับความสวยงามที่ได้จากประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ทราบว่า การลีลาศแต่ละชนิด แฝงไว้ด้วยสัญลักษณ์และจินตนาการและรูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนคุณสมบัติแห่งความสวยงามและการเคลื่อนไหวร่างกาย การศึกษานี้รวมถึงตัวอย่างโครงสร้างและคำแนะนำ เพื่อการค้นคว้าวิจัยต่อไป ขยายขอบเขตของหลักสูตรวิชาลีลาศแบบดั้งเดิมในระดับอุดมศึกษา

บรูสเชสท์ (Brushett, 1996: 134-A) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนและการเปรียบเทียบ พฤติกรรมที่มีผลต่อการอยู่ดีกินดีของบุคคลในโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์ จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อการประเมินด้านศักยภาพหลักสูตรพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงในเจตคติและ พฤติกรรมที่ต่อวิถีชีวิตของตนเองในทางที่เพิ่มขึ้น โปรแกรมการจัดการสอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ เปลี่ยนแปลงในทางบวกของนักเรียน นักเรียนต้องใช้วิธีการต่างๆ ที่สำคัญเพื่อพัฒนาปรับปรุงความ เป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น ข้อมูลทั้งหมดชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มกิจกรรมทางพลศึกษาและการเพิ่ม ความสามารถทางบวกจะช่วยให้ให้นักเรียนเผชิญกับความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น

สโตเกอร์ (Stoker, 1999: 37-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือ จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อ เป็น การศึกษาถึง หลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือการศึกษานี้ได้ ศึกษาแก่นักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์โดยมุ่งเน้นศึกษาถึง ความสัมพันธ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่า วิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพ และช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่ กระตือรือร้น

งานวิจัยในประเทศ

อวยชัย เขียวขา (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ปัญหาด้านการเรียนการสอน นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ความกระตือรือร้นในการเรียนปัญหาใน การเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ การซักถามข้อสงสัย ความช่วยเหลือกันและกันในการเรียนและนักศึกษา ขาดการฝึกอบรมทักษะนอกเวลา

2. ปัญหาการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การตรงต่อเวลา บุคลิกภาพของอาจารย์ ความคิดริเริ่มดัดแปลงการสอน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาทั้งในและนอก เวลาเรียน การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาหญิงและนักศึกษา ชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาลีลาศ ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาลีลาศ

ความร่วมมือ และประสานที่ดีระหว่าง นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ประสบการณ์และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา นักศึกษา ไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศความร่วมมือและประสานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ประสบการณ์ และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา นักศึกษา ไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

5. ปัญหาการใช้แหล่งค้นคว้า นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ หนังสือ วารสารและเอกสารการลีลาศ ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุด

6. ปัญหาการประเมินผล นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ เกณฑ์การประเมิน ผลภาคทฤษฎี เกณฑ์การประเมิน ผลภาคปฏิบัติวิธีการวัดผลและประเมินผล

ภาคภูมิ เอนกพงษ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ปี การศึกษา 2546 มีความมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิชาเอกพลศึกษา ของวิทยาลัยเขตภาคเหนือปี การศึกษา 2546 ประกอบด้วยวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย จำนวน 226 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .87 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักศึกษา ด้านสถานที่สื่อ สไลด์ทัศนูปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนวิชาลีลาศ และด้านการวัดผล และการประเมินผลวิชาลีลาศ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.20 , 43.60 , 44.80 , 43.40 และ 53.10 ตามลำดับ

สุพร สินธพรัตน์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 เขตการศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเรียนช่วงชั้น ที่ 4 เขตพื้นที่ ที่การศึกษา เขต 1 ประกอบด้วย โรงเรียนสภาราชินี โรงเรียนสภาราชินี 2 โรงเรียนตรังวิทยา โรงเรียนจุฬารัตน์ราชวิทยาลัย โรงเรียนตรังคริสเตียน โรงเรียนบูรณะราลิก จำนวน 300 คน เป็น

ชาย 120 คน หญิง 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความน่าเชื่อถือ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1. ความคิดเห็นที่ต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากคิดเป็นร้อยละ 47.32 , 41.02 , 46.83 , 45.00 และ 44.17 ตามลำดับ 2. ความคิดเห็นที่ต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากคิดเป็นร้อยละ 42.41 , 39.26 , 47.78 , 38.54 และ 43.02 ตามลำดับ

อำนาจ ดวงหิรัญ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปี การศึกษา 2550 การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปี การศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 300 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .93 วิเคราะห์ 20

ผกามาศรัตนบงษ์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ ทำการวิจัย ความคิด เห็น ของนัก สึก ยามหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ที่มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2552 จำนวน 400 คน เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตกล้วยน้ำไท จำนวน 200 คนเป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน และ วิทยาเขตรังสิต จำนวน 200 คน ชาย 100 คน หญิง 100 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่(t-test independent) ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเห็นอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมีความคิดเห็นต่อการ เรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 ระหว่างนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเข้าเรียนรายบุคคลแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล และ สรุปผล จากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ ด้วยคอมพิวเตอร์ 1 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 ห้อง 8 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พัฒนศึกษา โดยเริ่มใช้สัญญาเงื่อนไขตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 4 ผลการวิจัย พบว่ามีการปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนได้ตรงต่อเวลาขึ้นเป็นเรื่อย ๆ และนักศึกษามีความรับผิดชอบมากขึ้น ส่งผลทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นตามลำดับ

ดิยาภรณ์ นิลเหม. (2559). ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับนักศึกษาระดับชั้นปวช.1 สาขาวิชาการตลาด วิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับนักศึกษาระดับชั้นปวช.1 สาขาวิชาการตลาด ที่เรียนวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พัฒนศึกษา ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 3 สาขาวิชาการตลาด จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ สมุดบันทึกการเข้าเรียน และ สัญญาการเรียน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การบันทึกการเข้าเรียนของนักศึกษาที่มีปัญหาการเข้าเรียนสายกลุ่มเป้าหมายจำนวน 5 คน โดยใช้เวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 8 ครั้ง สถิติที่ใช้ในงานวิจัย การบันทึกพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนหลังจากทำสัญญาการเรียนและการบันทึกคะแนนของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายผลการวิจัยพบว่าจากการแก้ปัญหาการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาโดยให้นักศึกษาทำสัญญาการเรียน ทำให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนในวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 ได้ตรงต่อเวลาและมาเรียนก่อนเวลาคิดเป็นร้อยละ 62.50 จากจำนวนครั้งทั้งหมด 8 ครั้ง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นระดับชั้น ปวส.2/4 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์สาขาวิชาการตลาดระดับชั้น ปวส.2/4 ที่ลงทะเบียนไว้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์สาขาวิชาการตลาดระดับชั้น ปวส.2/4 สาขาวิชาการตลาดที่เรียนในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) ปีการศึกษา 2561 จำนวน 20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเสริมแรงบวกด้วยการให้คู่มือ ไอ แก๊วทักษะพื้นฐานการลีลาศ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการการแก้ไขปัญหานักศึกษาเคลื่อนที่ในการลีลาศเบื้องต้น โดยการคู่มือ ไอ ของนักศึกษาระดับชั้น ปวส.2/4 สาขาวิชาการตลาด

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือใช้เก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่อาศัย และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งมีลักษณะเป็น (Check list)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานการเรียนลีลาศ แบบสาธิต เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choices) จำนวน 4 ตัวเลือก

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม ขึ้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบทดสอบความรู้ 10 ข้อ แบบสอบถามการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในการลีลาศเบื้องต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกันกับแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้อาจารย์ อาจารย์พี่เลี้ยงตรวจ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข นำแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้อง 2/4 จำนวน 20 คน

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

1. แบบทดสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ
 ถ้านักศึกษาตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนนถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบข้อละ 0 คะแนน ประเมินโดยใช้
 เกณฑ์ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์แบบอิงกลุ่มแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้
 คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 8-10 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับดี
 คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 5-7 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 0-4 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับไม่ดี

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับสอบและคัดเลือกเฉพาะจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์โปรแกรม
 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของเครื่องมือการวิจัย และในการทดสอบสมมุติฐานครั้งนี้ ยอมรับมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีลำดับขั้นตอนดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์
2. ตรวจให้คะแนนทดสอบและแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนแบบมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ค่า T-TEST แบบ DEPENDENT

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากการบันทึกพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา
 ในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
 2561 ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงพฤติกรรมของนักศึกษาการลีลาศเบื้องต้นที่นักศึกษาบางคนไม่เข้าใจทักษะการ
 เคลื่อนที่ในการลีลาศ ก่อนการดูวิดีโอ และหลังการดูวิดีโอเพื่อแก้ไขปัญหา การเคลื่อนที่
 เบื้องต้นในการลีลาศได้เข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง
2. ผู้วิจัยดำเนินการ 2 ระยะ ดังนี้
 - 2.1 ระยะที่ 1 บันทึกพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา ในรายวิชา การพัฒนาทักษะชีวิต
 เพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) ที่ไม่เข้าใจวิธีการเคลื่อนที่เบื้องต้นในการลีลาศ แบบการสาธิต เป็น
 กลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการในระยะที่ 2

- 2.2 ระยะที่ 2 ผู้วิจัยชี้แจงวิธีดำเนินการแก่กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียน โดยวิธีการเสริมแรงทางบวก โดยการให้คะแนนทุกครั้งที่นักศึกษาสามารถ เข้าชั้นเรียนได้ตรงเวลาครั้งละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยใช้เวลา 3 สัปดาห์
3. ผู้วิจัยบันทึกผลจากพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลังพฤติกรรมลงในแบบบันทึก พฤติกรรมเข้าชั้นเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 4. ผู้วิจัยนำผลจากพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนหลังปรับพฤติกรรมมาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ และ นำผลร้อยละของคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้ใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาดังนี้

N แทนตัวหนังสือศึกษา

X- แทนค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่างด้านความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการลีลาศ

เป็นการวิเคราะห์ผลจากการเก็บข้อมูลเป็นการแจกแจงตัวเลขของสถิติซึ่งสามารถแยกข้อมูลเป็นหัวข้อตามเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการเคลื่อนที่เบื้องต้นของการลีลาศ ทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเคลื่อนที่พื้นฐานของการลีลาศ โดยการใส่สื่อการสอนแบบสาธิต ปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาเป็นอย่างดี จึงทำให้นักศึกษามีความรู้และเข้าใจในการเคลื่อนที่พื้นฐานการลีลาศเบื้องต้นได้ดีขึ้น โดยการดูและศึกษาจากสื่อการสอนแบบสาธิต เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนวิชาการ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานจากเครื่องมือวิจัย

ผลวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการติดตามข้อมูลด้วยตัวเอง โดยการสังเกตและให้นักศึกษาตอบ แบบสอบถามและติดตามดูแลอย่างใกล้ชิดผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาและสังเกตในการตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2

จำแนกตามเพศ

T – Tast(DataSet0)

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 Pretest	6.90	20	.641	.143
1 Posttest	8.65	20	.489	.109

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig
Pair 1 pretest & posttest	20	.386	.093

Paired Samples Test

	Paired Differences					T
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval Of the Difference		
				Lower	Upper	
Pair 1 pretest - posttest	-1.750	.639	.143	-2.049	-1.451	-12.254

Paired Samples Test

	df	Sig. (2-tailed)
Pair 1 pretes - postest	19	.000

ตาราง_แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ การสอนแบบสาธิต และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ การสอนแบบสาธิต

คะแนนโดยใช้สื่อ การสอน แบบ สาธิต	N	X	SD	T-Test	Sig
ก่อนการเรียน	20	6.32	1.00	-14.145	.000*
หลังการเรียน	20	8.65	0.49		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง พบว่า จาการใ้ใช้สื่อ VDO มีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียน เท่ากับ 6.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 ($X = 6.90$,SD. +0.49) และค่าเฉลี่ยหลังการเรียน เท่ากับ 8.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ($X = 8.65$,SD = 0.49)จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียนและค่าคะแนนหลังการเรียน มีค่า t – test เท่ากับ -12.254 และค่า Sig. เท่ากับ .000 พบว่าคะแนนหลังการเรียน สูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การใ้ใช้สื่อ VDO ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) โดยใช้ การสอนแบบ สาธิต ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ ณิชยการกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ ณิชยการ แขวงบางนา กรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2561 จำนวน 20 คน จากนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่สอนทั้งหมด จำนวน 500 คน ซึ่งได้มาจากวิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขปัญหาการลีลาศเบื้องต้นช้ากว่าปกติ โดยการ ให้ดู VDO โดยผู้สอนได้ทำเป็นบัน

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความรู้เกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้นช้ากว่าปกติโดยการแก้ไขให้นักศึกษา การสอนแบบสาธิต
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น ก่อน การสอนแบบสาธิต
3. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น หลังการสอนแบบสาธิต

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ ณิชยการ จำนวน 500 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ ณิชยการ จำนวน 20 คน

1. สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา การเข้าใจการเรียนวิชาลีลาศ โดยการสอนแบบสาธิต คนผลปรากฏว่า ก่อนที่จะมีสัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกแล้ว

ระยะที่ 1 เป็นสัปดาห์ที่ 1-3 นักศึกษาบางคนเข้าใจทักษะการเคลื่อนที่ในการเรียนลีลาศ ยังไม่เข้าใจเป็นร้อยละ 45.83 %

ระยะที่ 2 เป็นสัปดาห์ที่ 4-6 หลังจากมีการทำสอน โยบายแก้ไข แบบสาธิต ข้อตกลงเป็นการเสริมแรงทางบวกว่า ถ้านักศึกษามาตรงเวลาจะได้คะแนนพิเศษครั้งละ 2 คะแนน กระทั่งครบสัปดาห์ที่ 6 ปรากฏว่านักศึกษายกเข้าชั้นเรียนตรงเวลาคิดเป็น ร้อยละ 100

2. อภิปรายผลการศึกษา

จากการสร้างบันทึกการปรับบันทึกพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) ของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่2/4สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เป็นนักศึกษาชายจำนวน10คนคิดเป็นร้อยละ83.33%
2. เป็นนักศึกษาหญิง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.67%

3. ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนควรให้ความสนใจในการเข้าเรียนตรงเวลาของนักศึกษา เพราะอาจจะเป็นการปลูกฝังให้นักศึกษามีความรับผิดชอบในเรื่องของเวลา และเป็นผู้ตรงต่อเวลาเพื่อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่น และการทำงานในอนาคต เพราะการซื้อสัตย์ในเรื่องของเวลา ถือเป็นคุณธรรมจริยธรรมถือเป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิต

2. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจเพิ่มปริมาณของกลุ่มตัวอย่างและควรจะศึกษาเพิ่มเติมถึงสาเหตุต่างๆ ที่ทำให้นักศึกษาเข้าเรียนสาย

3. ควรมีการศึกษาเป็นรายกรณีศึกษารายบุคคลกับผู้ที่มาสายเป็นประจำ

4. ควรร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา และสถาบันครอบครัว และอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาชั้นๆเพื่อชี้แนะให้นักศึกษาได้เห็นข้อดี-ข้อเสียของการตรงต่อเวลาและเป็นตัวอย่างที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบหลากหลายรูปแบบที่ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ และเหมาะสมกับการเรียนการสอนเกี่ยวกับ การลีลาศเบื้องต้น

2. เพื่อให้ให้นักศึกษาเกิดความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมกับนักศึกษาวิจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การลีลาศเบื้องต้นได้ถูกต้อง

3. ควรมีการวิจัยปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อ การเรียนวิชาลีลาศ

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบสอบถามแบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการลีลาศ (การแก้ไขปัญหา โดยการสาธิต)

คำชี้แจง แบบสอบถามมีอยู่ 2 ตอน 2 หน้า

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศของนักศึกษา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน () 1.00 – 1.99 () 2.00 – 2.99 () 3.00 – 4.00

3. ลักษณะการอยู่อาศัย

() อยู่ร่วมกับบิดามารดา () อยู่ร่วมกับบิดา () อยู่ร่วมกับมารดา () อยู่ร่วมกับญาติ () อื่นๆระบุ.....

4. พ่อแม่หรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูนักเรียนในลักษณะใด

() แบบปล่อยปละละเลย () แบบประชาธิปไตย () แบบอิตาเลียน () แบบตามใจมากเกินไป

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศคำชี้แจง แบบสอบถามตอนนี้เป็นเรื่องความรู้

ทั่วไปเกี่ยวกับขาสเปดดิค โดยแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือกให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ทับบนอักษรหน้า

คำตอบที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. ข้อใดมิใช่จังหวะลีลาศประเภท บอลรูม ก. วอลต์ ข. ไจฟรี ค. แทงโก้ ง. ควิกสเต็ป	4. การลีลาศจังหวะ ชะชะซ่า พัฒนาจากจังหวะอะไร ก. ควิกสเต็ป ข. แมมโบร์ ค. แทงโก้ ง. พาโซเวียด
2. ข้อใดเป็นแนวทางการเต้นรำ (LOD Line of Dance) ก. เคลื่อนที่ไปตามเข็มนาฬิกา ข. เคลื่อนที่ทวนเข็มนาฬิกา ค. เคลื่อนที่ทิศทางเข้าหากำแพง ง. เคลื่อนที่ไปตามทิศทางอิสระ	5. การแข่งขันลีลาศระดับนานาชาติผู้แข่งขันระดับผู้ใหญ่อายุเท่าไร ก. อายุ 15 ปี ง. อายุ 45 xu ข. อายุ 20 ปี ค. อายุ 35 ปี

	<p>6.ข้อใดมิใช่การวินิจฉัยในการแข่งขันลีลาศระดับนานาชาติ</p> <p>ก.การแต่งกาย</p> <p>ข.การเคลื่อนไหว</p> <p>ค.การใช้พื้นที่บนฟลอร์</p> <p>ง.พื้นฐานของจังหวะ ชะชะซ่า</p>
<p>3.ข้อใดไม่ควรปฏิบัติขณะลีลาศ</p> <p>ก. ฝ่ายชายโค้งให้ฝ่ายหญิงก่อน</p> <p>ข. สอนทักษะลีลาศบนฟลอร์ลีลาศ</p> <p>ค. ฝ่ายหญิงเต้นลีลาศกับเพศเดียวกัน</p> <p>ง. ฝ่ายชายฝ่ายหญิงกลับออกจากฟลอร์พร้อมกัน</p> <p>7.จังหวะดนตรีในการเต้นลีลาศใน 1 ห้องเพลงมีกี่</p> <p>จังหวะ</p> <p>ก. 1 จังหวะ</p> <p>ข. 2 จังหวะ</p> <p>ค. 3 จังหวะ</p> <p>ง. 4 จังหวะ</p> <p>8.ฟิวดกอร์พื้นฐานของการลีลาศ จังหวะ ชะชะซ่า มีกี่รูปแบบ</p> <p>ก. 7 รูปแบบ</p> <p>ข. 8 รูปแบบ</p> <p>ค. 9 รูปแบบ</p> <p>ง. 10 รูปแบบ</p>	<p>9.ชื่อของการลีลาศจังหวะ ชะชะซ่ามีที่มาจากการเล่นแบบเสียงอะไร</p> <p>ก.กลอง</p> <p>ข.รองเท้า</p> <p>ค.มือ</p> <p>ง.จังหวะเท้า</p> <p>10.การเต้นลีลาศจังหวะ ชะ ชะ ซ่า มีเอกลักษณ์อย่างไร</p> <p>ก. เสร้า</p> <p>ข.สร้างความตื่นเต้น</p> <p>ค.สนุกสนานเบิกบาน</p> <p>ง.ระทึกใจ</p>

บรรณานุกรม

- จรวาย แก่นวงษ์คำ. (2529). วิชสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- จักรพันธ์ ศรีมังกุญ. (2552: บทคัดย่อ). ความคิดเห็นที่มต่อการจัดการเรียนรู้อาระพลศึกษา ของลีลาศ
- จีระพันธ์ พูลพัฒน์. (2532). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: ศึกษาศาสตร์
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2528). เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิเชียร. (2533). การพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2542). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: สุวรยาสาส์น.
- บุญเลิศ กระบวนแสง. (2551,สิงหาคม). กานีตดวงการลีลาศ, นิตยสารลีลาศ.
- บุญส่ง โกสละ. (2542). วิชวอยทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักสงเสริมและฝึกอบรม
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- ประพันธ์ศรี ชัยชนะใหญ่. (2527). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผกามาศ รัตนบุษย์. (25527). ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มต่อการเรียน
การสอนวิชาพลศึกษา ปีการศึกษา 2522. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). ถ่ายเอกสาร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2548). การวัดทักษะกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ภูตจนทร์, ธงชัย มาศสุพงษ์. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2531). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2547). การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2549). กีฬาลีลาศ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภาควิชา อนุพงษ์. (2547). ความคิดเห็นที่มต่อการเรียนลีลาศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยพลศึกษา
เขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2546. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รังสฤษดิ์ บุญชะลอ. (2541). ประวัตและการลีลาศ. กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ตซินดิเคท.
ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2525
กรุงเทพฯ: ธนาคารทหารไทย จำกัด.
- (2542). ประวัตและการลีลาศ.พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.

- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2534, กรกฎาคม– ธันวาคม). ลักษณะและวิธีการวัดผลประเมินผลและให้คะแนนในวิชาพลศึกษา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ. 7(3): 30 – 37. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- , (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์.
- , (2541). หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สนธิ์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. (2525). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน: พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร แพทยาคม. (2509). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วิรยา บุญชัย และคณะ. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). หลักและวิธีสอนพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- , (2548). ปรึญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย สุครสมิต. (2524). กีฬา. นิตยสาร Dance sport ปีที่ 1(2).
- สิทธิชัย ปรียาดารา. (2539). เทคนิคของการกีฬา. ในการสัมมนาทางวิชาการเรื่องแนวทางการพัฒนากีฬากีฬาในสถาบันอุดมศึกษาสู่สากล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- สุชา จันทร์เอม. (2522) จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพร สิ้นทรัพย์. (2548). ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนลีลาศ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547. ปรึญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุดร รัตนภักดิ์ (2529). หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อานาจ ดวงหิรัญ. (2551). ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปีการศึกษา 2550 ปรึญญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อวยชัย เขียวขา. (2540). ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร. ปรึญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นายสุรศักดิ์ คุณดิลกสิโรดม
วัน เดือน ปีเกิด	9 มิถุนายน 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงราย
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนธรรมราช จ.เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2534
สำเร็จการศึกษา	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ปกศ.สูง พลศึกษา) จากสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีการศึกษามัธยมศึกษา กศบ.(พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2538
ตำแหน่งหน้าที่ การงานปัจจุบัน	อาจารย์สำนักกิจการนักศึกษาเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาพื้นฐานทั่วไป ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ
ความสามารถพิเศษ	ผู้ตัดสินฟุตบอลกรมพลศึกษา ปี 2536 ถึง ปัจจุบัน ผู้ตัดสิน สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ปี 2537 ถึง ปี 2560 ผู้ตัดสินฟุตบอลนานาชาติ FIFA REFEREE ปี 2552 - /2555 ผู้ช่วยผู้ตัดสินนานาชาติ FIFA ASSISTANT ปี 2556 – 2558 ปัจจุบันเป็นผู้ประเมินผู้ตัดสิน สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ คณะกรรมการฝ่ายพัฒนาผู้ตัดสินสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์